

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **EURO RSCG, a. s.,** se sídlem Letenské sady 1500, Praha 7, zastoupená JUDr. Filipem Winterem, advokátem se sídlem Mostecká 21, Praha - Malá Strana, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2008, č. j. had/8097/08, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2012, č. j. 7 Ca 35/2009 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2008, č. j. had/8097/08. Žalovaná tímto rozhodnutím rozhodla o tom, že stěžovatel jako zpracovatel reklamního spotu porušil povinnost stanovenou § 5a odst. 5 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, ve znění pozdějších předpisů, který ukládá povinnost, aby reklama zaměřená na širokou veřejnost obsahovala zřetelnou výzvu k pečlivému pročtení příbalové informace. K tomuto porušení povinnosti došlo odvysíláním reklamy na humánní, volně prodejný léčivý přípravek Strepsils, produkt Med a citron, který byl premiérově vysílán dne 1. 1. 2008 v 11:59:04 na programu Nova a reprízován byl opakovaně na tomtéž programu do 1. 2. 2008 včetně. Za to byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 500.000 Kč.

Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že předmětný spot měl délku 30 s a byl na programu Nova odvysílán celkem 88x. Spot byl popsán tak, že v jeho závěru se objevil záběr na krabičku přípravku Strepsils, na němž se nacházelo velké písmeno S a text „první pomoc při bolestech v krku“, na levé straně dole byl nezřetelný a nečitelný čtyřřádkový text. Žalovaná dospěla k názoru, že v případě televizní reklamy u těchto výrobků zákon nepožaduje „dobrou čitelnost“, nýbrž pouze „zřetelnost“ výzvy k pečlivému přečtení příbalové informace. Televizní reklama se totiž od reklamy tištěné liší pomíjivostí a časovým omezením. Divák je ve velmi krátkém časovém úseku zahrnut informacemi ve formě textů, obrazů, grafiky, barev, pohybu a zvuku. „Zřetelnost“ by proto měla být chápána nejen v technickém popisu písma, nýbrž také ve vizuálním vjemu deklarované informace. Je-li povinností zadavatele, aby v reklamním spotu uvedl text „doplněk stravy“, pak je nutné sledovat dobu, po kterou je text uveden, dále grafické zpracování pozadí (například blikání doprovodných textů a tedy odvádění pozornosti, akustické vjemy, které taktéž může odvádět pozornost). Žalovaná uzavřela, že reklamní spot obsahuje zcela nezřetelný a nečitelný text o objemu čtyř řádků, přičemž ve spotu není obsažena zřetelná výzva k přečtení příbalové informace.

Městský soud v Praze předně konstatoval, že pojem „zřetelný“ je neurčitým právním pojmem, který musí být orgánem státní správy interpretován. Z gramatického hlediska pojem „zřetelný“ znamená „smysly (zvl. zrakem a sluchem) dobře poznatelný, zřejmý, jasný“. Žalovaná v napadeném rozhodnutí správně ztotožnila zřetelnost požadovanou zákonem o regulaci reklamy s možností diváka vstřebat předkládanou informaci, tj. zaznamenat ji zrakem a zaznamenat ji v mysli. Za rozhodná hlediska přitom žalovaná označila nejen velikost písma, ale též dobu, po kterou byl text na obrazovce uveden a grafické zpracování jeho pozadí, které může odvádět pozornost od předkládaného textu. S tímto výkladem žalované se soud plně ztotožnil. Soud naopak nesouhlasí s názorem stěžovatele, že televizní obrazovka není uzpůsobená ke čtení textu a zatímco reklama tištěná musí obsahovat slova v podobě vhodné ke čtení, reklama televizní *pouze* v podobě zřetelné. Pro posouzení, zda došlo k porušení povinnosti stanovené v § 5a odst. 5 písm. d) zákona o regulaci reklamy je nutné hodnotit, zda průměrný divák zhlednutím reklamního spotu mohl bez obtíží zaregistrovat zobrazený text výzvy a byl tak schopen ve své mysli zaznamenat informaci ve výzvě obsaženou. Reklamní spot je proto třeba posuzovat tak, jak byl prezentován spotřebiteli – televiznímu divákovi. Soud je proto shodně s žalovanou toho názoru, že snímek reklamního spotu předložený stěžovatelem v rámci správního řízení, který obsahoval čitelnou výzvu k pečlivému pročtení příbalového letáku, nemůže být důkazem, na základě kterého by bylo možné učinit závěr o tom, zda povinná výzva, tak jak byla prezentována divákovi v televizním vysílání, byla či nebyla zřetelná. Městský soud v Praze nesdílí názor uvedený v rozsudku zdejšího soudu č. j. 9 Ca 38/2009-35 ze dne 12. 11. 2011, na který stěžovatel odkázal, v němž soud dovodil, že byť se stěžovatel nebránil záznamem reklamního spotu, ale snímkem reklamy, žalovaná přesto porušila ustanovení o řízení, neboť závěr o porušení § 5a odst. 5 písm. d) zákona o regulaci reklamy mohla učinit pouze tehdy, je-li její skutkové zjištění podloženo sledováním spotu v takové technické kvalitě a velikosti, kterou užívá průměrný spotřebitel.

V nyní projednávané věci Městský soud v Praze vychází z toho, že snímek spotu není v případě televizní reklamy relevantním důkazem. Dále vychází z toho, že stěžovatel správnímu orgánu ani soudu nepředložil záznam spotu vyšší kvality, než záznam založený do spisu, existenci záznamu „vyšší kvality“ pak ani nikterak nedovozoval a žádné námitky ohledně kvality záznamu spotu založeného do správního spisu neuplatnil. Soud tedy nemá za zpochybněné tvrzení žalované (ve sdělení na výzvu soudu), že záznam, který je součástí spisu, plně odpovídá kvalitě televizního záznamu a jeho kopii, jak bylo v době pořízení záznamu technicky možné a dostupné. Situace v předmětné věci je tedy podle názoru soudu jiná než v případech projednávaných Nejvyšším správním soudem ve věcech sp. zn. 7 As 48/2011 a 7 As 12/2011, z nichž namítaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 9 Ca 38/2009 - 35 ze dne 12. 11. 2011 vycházel.

Stěžovatel v žalobě namítl, že podle jeho informací žalovaná při kontrole spotů používá přehrávání na počítači nebo promítání spotů pomocí datového projektoru, přičemž v obou případech je rozlišení (počet bodů tvořících obraz) tak malé, že splnění podmínek zákona vůbec nelze posuzovat. Námitka stran kvality technického zařízení ale podle soudu nezpochybňuje kvalitu samotného záznamu a nedokládá, že by záznam spotu, který žalovaná na daném technickém zařízení sledovala, byl nižší kvality, než ve které spot sledoval průměrný divák.

Městský soud v Praze po provedení důkazu promítnutím záznamu předmětného spotu souhlasí se závěrem žalované, že výzva k pročtení příbalové informace nesplňuje podmínku zřetelnosti ve smyslu § 5a odst. 5 písm. d) zákona o regulaci reklamy. Výzva se v posuzovaném reklamním spotu skutečně objevuje až v jeho závěru, a to ve velice krátkém časovém intervalu a nachází se až ve druhém řádku čtyřřádkového textu, jehož obsah vzhledem k použité velikosti písma téměř nelze rozpoznat. Přitom nelze pominout, že současně s textovou informací bylo vysíláno dynamické představení reklamou propagovaného přípravku v podobě obrazového i zvukového sdělení. Pozornost diváka tak byla upoutávána dalšími, a to mnohem výraznějšími vjemy (zobrazením propagovaného přípravku, reklamním sloganem „Strepsils-první pomoc při bolestech v krku“). Námitky stran technického zařízení, na kterém záznam spotu sledoval soud, stěžovatel neuplatnil. Velmi krátká doba, po kterou se výzva ve spotu objeví, nepostačuje k přečtení textu výzvy (respektive jejích prvních dvou řádků, když povinná informace se nachází na řádku druhém) a nebyla postačující k přečtení prvních dvou řádků výzvy jakkoli dobře čitelného textu. Parametry technického zařízení užitého k promítnutí spotu nemohly za těchto okolností mít rozhodující význam. Soud zde navíc odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v jeho rozsudku č. j. 2 As 72/2010 - 56 ze dne 19. 9. 2011, kde se uvádí, že pokud reklamní spot byl promítnut na běžném LCD monitoru počítače, pak lze kvalitu takto získaného obrazu považovat za srovnatelnou minimálně s kvalitou u starších typů televizorů, nelze pomíjet, že diváci sledují vysílání často i na starších typech televizorů, případně na monitorech počítačů opatřených televizní kartou a velikost a grafická úprava použitého písma musí tedy být taková, aby mohla být považována za zřetelnou i pro diváky nedisponujícími nejmodernějšími typy televizorů.

Městský soud v Praze nepřisvědčil ani žalobní námitce, že výše uložené sankce neodpovídá zákonu, případně že by byla zjevně nepřiměřená ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí podrobně zhodnotila následky porušení zákona,

uvedla, že účelem povinného sdělení je ochránit spotřebitele před rizikem nevhodného nebo nesprávného užívání volně prodejných léčiv, dostupných bez předpisu a doporučení lékaře. Jako nedůvodnou soud posoudil i žalobní námitku, že došlo k udělení dvou pokut za jediný správní delikt. Zákon o regulaci reklamy upravuje odpovědnost za porušení § 5a odst. 5 písm. d) zákona o regulaci reklamy v případě zadavatele reklamy v ustanovení § 8a odst. 2 písm. g), v případě zpracovatele pak v ustanovení § 8a odst. 3 písm. f). Jde tedy o dva správní delikty, byť shodné skutkové podstaty. Na základě uvedeného Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.").

V podané kasační stížnosti stěžovatel namítl, že napadené rozhodnutí je stiženo vadou řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Uvedenou vadou správního řízení je skutečnost, že správní orgán neposoudil, resp. neshlédl uvedenou reklamu v takové kvalitě, v jaké ji vidí běžný televizní divák, ale v kvalitě daleko nižší, dané promítáním záznamu z kazety VHS, případně z počítačového souboru. Bez posouzení reklamy v takové kvalitě, v jaké ji vidí běžný televizní divák, nemohl správní orgán učinit relevantní závěr o údajné nezřetelnosti povinného textu. V dané věci je paradoxní, že za zcela shodnou (nikoli podobnou, ale zcela identickou) reklamu a identický delikt uložil správní orgán současně pokutu 500.000 Kč také zadavateli téže reklamy, přičemž toto správní rozhodnutí bylo Městským soudem v Praze ze shodného namítaného důvodu zrušeno a oprávněnost tohoto zrušení byla dokonce Nejvyšším správním soudem potvrzena. V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel uvedl, že správní řízení vedené ve věci identické reklamy a identického deliktu se zadavatelem této reklamy správní orgán zastavil z důvodu, že porušení zákona nebylo prokázáno. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná namítla, že podaná kasační stížnost věcně směřuje proti eventuelním vadám, ke kterým mělo dojít v rámci správního řízení, nikoli proti možným vadám vyplývajícím ze soudního rozhodování. Kasační stížnost tak podle žalované nesplňuje požadavky podle § 103 s. ř. s. Žalovaná má dále za to, že kasační stížnost není přípustná na základě § 104 odst. 3 s. ř. s., neboť stěžovatel zde uplatňuje námitky, které nenamítal v rámci žaloby. Co se týče stížní námitky, že se Městský soud v Praze odchýlil od rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v identické věci, žalovaná poukázala na nové okolnosti, k nimž nebylo v rámci předchozích rozhodnutí přihlíženo. V současné době dochází k posuzování kvality záznamů z pohledu současného technického stavu, a to i v případech nahlížení na technické parametry z pohledu průměrného diváka. V dané věci se však jedná o televizní prezentaci z roku 2008. Z odůvodnění správního rozhodnutí je zřejmé, že pro závěr o nezřetelnosti výzvy nebyla podstatná ani tak grafická podoba textu jako časová možnost k pročtení výzvy, která byla omezena krátkým časovým intervalem. Text nebylo možné v čase, po který byl zobrazen, přečíst. Technické okolnosti, tj. kvalita záznamu či přehrávací zařízení, tuto skutečnost nemohly žádným způsobem ovlivnit.

Co se týče usnesení o zastavení správního řízení vedeného se zadavatelem předmětné reklamy ve věci sp. zn. 2008/881/had/REC, na které stěžovatel poukázal, žalovaná uvedla, že v tomto usnesení není konstatováno, že k porušení skutkové podstaty § 5a odst. 5 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, nedošlo. Žalovaná vydala předmětné usnesení v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 139/2011. Žalovaná dále uvedla, že průměrná rychlost čtení je udávána do 250 slov za minutu, tedy přibližně mezi čtyřmi až pěti slovy za sekundu. V daném případě by divák mohl přečíst až 12 slov. Mohl by tedy dočíst zhruba do poloviny druhého řádku. Navíc je nutno zohlednit skutečnost, že se musí divák zorientovat v dynamicky tvořené reklamě. Žalovaná tedy neshledala námitku stěžovatele o nedostatečném posouzení předmětné reklamy ze strany průměrného diváka za důvodnou. V předmětné reklamě byl po nedostatečně dlouhý časový úsek uveden třířádkový text, v rámci něhož byla zákonná informace vyzývající k pročtení příbalového letáku umístěna až na konci.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.), a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel sice výslovně neoznačil žádný kasační důvod, nicméně s ohledem na obsah kasační stížnosti je zřejmé, že uplatňuje důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tento důvod míří na případy, kdy stěžovatel namítá, že správní orgán při zjišťování skutkové podstaty porušil zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Podle stěžovatele byla uvedenou vadou správního řízení skutečnost, že správní orgán neshlédl reklamu v takové kvalitě, v jaké ji vidí běžný televizní divák, ale v kvalitě daleko nižší, dané promítáním záznamu z kazety VHS, případně z počítačového souboru. V důsledku toho správní orgán nemohl učinit relevantní závěr o údajné nezřetelnosti povinného textu.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 – 59, připomněl, že podle ustanovení § 109 odst. 3 věta první s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti. To znamená, že rozsudek krajského soudu přezkoumá se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (ustanovení § 102 s. ř. s.) a důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se vztahují právě k němu. Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval (rozsudek ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 - 48, publikovaný na www.nssoud.cz), že v kasační stížnosti musí stěžovatel uvést, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí soudu. Pokud ho nezpochybní, je jeho kasační stížnost nedůvodná, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí krajského soudu.

Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel ve své kasační stížnosti v podstatě zopakoval jednu ze svých žalobních námitek, tedy že správní orgán shlédl záznam v nižší kvalitě, než jak jej sledoval televizní divák. Tato argumentace naplňující důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. by však byla na místě pouze v případě, pokud Městský soud v Praze neprovedl vlastní dokazování, ale pouze posuzoval, zda správní orgán při zjišťování

skutkové podstaty nezatížil správní řízení vadou, která mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí.

V projednávané věci však Městský soud v Praze sám provedl při jednání důkaz promítnutím reklamního spotu ze záznamu založeném ve správním spise a následně jej samostatně vyhodnotil z toho hlediska, zda skutečně odůvodňuje závěr o tom, že výzva k pečlivému pročtení příbalové informace obsažená v reklamním spotu byla nezřetelná. Městský soud v Praze přitom postupoval zcela v souladu s úpravou obsaženou v § 77 odst. 2 s. ř. s., která je faktickou transpozicí požadavku tzv. „plné jurisdikce“, coby atributu práva na spravedlivý proces, dovozovaného judikaturou Evropského soudu pro lidská práva z obsahu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ve Sbírce zákonů publikované pod č. 209/1992 Sb.). Předchozí právní úprava správního soudnictví obsažená v části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále „o. s. ř.“), ve znění účinném do 31. 12. 2002, v ustanovení § 250i odst. 1 o. s. ř. uváděla, že ve správním soudnictví je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí; dokazování se neprovádí. V judikatuře správních soudů byl na základě citovaného ustanovení zastáván názor, že správní soud není opravnou instancí, nedoplňuje dokazování, důkazy sám nehodnotí a nemůže dospět k jinému skutkovému stavu jako podkladu pro rozhodnutí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 1996, č. j. 6 A 11/95 - 18). Naopak požadavek tzv. „plné jurisdikce“ lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění nebo tak učiní sám.

Za této situace mohl stěžovatel účinně brojit proti postupu Městského soudu v Praze při provádění dokazování či proti závěrům jeho hodnocení obsahu záznamu, tedy vznést námitky ve smyslu písmene d), příp. a) § 103 odst. 1 s. ř. s. Jak již však uvedl Městský soud v Praze, stěžovatel neuplatnil žádné výhrady vůči technickému zařízení, na kterém záznam spotu soud sledoval, ani vůči jeho závěru, že výzva k pečlivému přečtení příbalové informace podmínku zřetelnosti nesplňuje.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatel svými kasačními námitkami míří proti správnímu rozhodnutí, nikoli proti rozsudku Městského soudu v Praze, v důsledku čehož tak v projednávaném případě nemůže zpochybnit jeho zákonnost.

Stěžovatel dále ve své kasační stížnosti poukázal na správní řízení vedené ve věci správního deliktu zadavatele téže reklamy a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2011, sp. zn. 9 Ca 38/2009, a Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2012, sp. zn. 2 As 6/2012, v této věci. Jak však Nejvyšší správní soud zjistil, soudy zde rozhodovaly za odlišné procesní situace: Městský soud v Praze sám dokazování neprováděl, nýbrž zrušil rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání pro vady správního řízení, spočívající v tom, že Rada při kontrole spotu nepoužívala odpovídající technické zařízení. Závěry obou rozsudků proto nelze v nyní projednávané věci převzít.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek Městského soudu v Praze i v intencích ustanovení § 109 odst. 3, věty za středníkem s. ř. s., tj. *ex officio*, nad rámec důvodů kasační stížnosti, přičemž neshledal žádná pochybení tímto ustanovením předpokládaná. Nejvyšší správní soud přitom konstatoval, že kritéria užitá Městským soudem v Praze při hodnocení zřetelnosti výzvy k pečlivému pročtení příbalové informace (velmi krátká doba zobrazení výzvy ve spotu, velikost písma, upoutání pozornosti jinými, mnohem výraznějšími vjemy) jsou zcela v souladu s výkladem pojmu zřetelnosti v judikatuře Nejvyššího správního soudu: V rozsudku ze dne 28. 4. 2011, č. j. 7 As 12/2011 – 65, publ. pod č. 2423/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovodil, že zákonem požadovaný text musí být průměrným spotřebitelem bez obtíží postřehnutelný. Čitelnost, jež se odvíjí zejména od velikosti a typu písma, proložení textu, pozadí obrazovky, případně i dalších faktorů, je spolu s dobou umístění požadovaného textu a působením dalších informací (znaků, zvuků, objektů) na obrazovce nedílnou součástí zřetelnosti jako komplexní vlastnosti sdělení.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí nezákonností z důvodu tvrzeného stěžovatelem podle § 103 odst. 1 písm. b), z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady podle § 103 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu